

Bir Şiirin Yalnızlığını Taşıyordu Zaman

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Aralık 2021

“ben kırmızı bir yaprağı oynuyordum esas kız olarak uçuşuyordum, uçuşmakmış meğer benim anlamım ben bunu geç anladım. senin için şiir yazacaktım İstanbul ismini ağır koyacaktım. oysa bir şiir niyeydi sanki yer içer sevişir miydi sanki bir şiir hamsi ismarlar mıydı mesela bir şiir insana?”(Alıntı)

Düşler örülü çehrende, sevdalı şehir ve her düştüğümde yola yeniden âşık oluyorum sana.

Seyyah cümleler asılı kır kahvelerinde ve uzun çok uzun bir bekleyiş akışkan hasret gün yüzlü derviş aklın ırmaklarına takılı gülüş.

Hamt ediyorum her kuşluk vakti ve kürüyorum yalnızlığı en çok da biz olmanın coşkusu ile kâh yalpalıyorum kâh kavruluyor içimdeki özgürlük türküsü.

Tüten dumanıyım şehir vapurunun ve biz olmanın sancısı ile ben olmayı unutup bize âşık oluyorum bu kez.

Bizi bizden edenler...

Bizi bize muhtaç kılanlar.

Yampiri gölgeler misal ve işte içimde saklı o lenduha yalnızlık belki de bir mermer mezar başlığına özeniyorum kâğıdım her bittiğinde düz duvarlara tırmanıyorum ve içimdeki kedi tırmalıyor kızıl saçlarımı.

Yeminliydik oysa yeniden sevmemeye.

Yemin etmiştik ateş yeniden harlanmasın diye ve işte uzaklardan hırlıyor iblisin müritleri.

Aşka aşına bir gülüş bu.

Asılı kaldığım doğanın vedası belki de.

İçimde eriyen bir buzdağı ve buzdan bir küre.

Endamlıdır benim baş koyduklarım.

Baş verense umuda dair bizi bize sunan.

Hazanda doğarken şiir hüznünde büyüyor aşk ve aşkın kıyameti kopuyor ve lüle saçlarında şafağın kükrüyor gök kubbe ne de olsa İlahi Aşkın tapınağı her bulut umut diye kardığım her hece.

Mimozalardan örülü benim gelinliğim.

Çeyiz sandığımda saklı doğmamış çocuklarım ve ölümsüz aşklarım.

Bir yatır gibi.

Bir hatır gibi.

Bazense inatçı bir katır gibi.

Oyalandığım yokuşlar misal.

Ovaladığım lavabo.

Bir hizmetse benimki başım gözüm üstüne ve kınalı yapıncak olarak anıldığım çocukluğum kaydığım bir zemin ve elimi tutan kendinden emin annem ve babam hali hazırda tek çınarım her halükarda eteğine sokulduğum her ezan vakti başında örtüsü örülü saçlarımsa çok geride kaldı.

Bir şiirin yalnızlığını taşıyordu zaman
Devasa bir rahmetti belki de aşkın taşkın cehaleti
Her açılan parantez
Her kapanan kapı
Her vedada ayrı bir eda
Sonlanmayan bir g/izin de telaşı

Ruğan ayakkabıları gözü kapalı düşlerin
Gülüşünde saklı hoyrat bir feryat
Aşkın aksinde solan gün ışığı
Geceyi karan yalnızlık
Zemherilerin de türküsü ve ülküsü
Ölüm öncesi son b/akış
Kara kuru bir imgeden çıkıp yola
Varmaksa şiir denen deryaya
Kat izi acıların
Karambole giden ömrün gücüne giden
Güç bela sevenler
İşin aslı rengin son duası.

Nasıl ki aşk da katkı oldu hecelerin semiren gövdesine
Ve işte yitimi harflerin
Belki de bir yatır meziyetinde saklı yalnızlık
Sarpa saran bir vuruş
Gökte unutulmuş bir çiçek
Yerde mi saklı illa ki hezeyan yüklü bir rüzgâr
Maviden örtüsü şiirin
Zeminde saklı esirin
Bilemezler aşkın doğasıdır her şarkı
Bilindikten çok öte.

Bir lahit ise sevecen gülüşlerden ibaret.
Bir akit ise hayat yarınlar nasıl da mübarek.
Bir kâhinse içimde saklı razıyım bir şehir efsanesi olmaya.
Bir gülüşten ötesi sancılı göğün tanrısı her bulut ve kucakladığım umut.
Bir kavis belki de önümü kesen.
Bir kasıt mı yoksa için için semiren hiddeti insanın?
Hacizli bir yürek.

Semada saklı g/izi gökkuşağının.
Her ne hikmetse bereli dizlerim.
Her ne hikmetse kayıp dizelerim.
Münferit heceler var duvağı göğün.
Halis munis insanlar var peşine düştüğüm.
Harcıâlemse aşk nelere kadir yüce Mevla.
Uykulu gözleri şehrin...
Sevdalı kalemim semazen şiirlerim ve her birinde saklı kat izi uyruğu olmayan duygulardan kaykay gibi
üzerinde gezindiğim.
Ne eziğim ne hükümrân.
Ne varsılım ne gerçek.
Ne düşüm ne düşkün.
Ne müridiyim ömrün ne de dünde kalmış takvim.
Uyumsuz addedilen sefil yüreğim ne de olsa sevginin tarhi içimdeki miskin.
Bir rüya bizi bize sunan belki de bir riya hüznü bölen.
Bir hazansa muhteris olan bir kelamsa selamı yitik dervişin gönlünden taşan.
Kayıpların da meali her kalemi elime aldığım da ve için için yanan ateşin feri mevsimi sonlandıran.
Bir hatırsa aşk.
Bir hicapsa yalnızlık.
Kaybolduğum yamacında dağın kaybettiğim zamanı da telafi etmek adına neyse muradım...